

Harold Pinter

PREMI NOBEL 2005

La festa d'aniversari

TEATRE
bromera

PRIMER ACTE

(Sala d'estar en una casa d'una ciutat de la costa. A l'esquerra, en primer terme, una porta que dona accés al rebedor. Al fòrum, a l'esquerra, una porta que dona al pati i una finestreta alta. Al fòrum centre, la finestreta de la cuina; a la dreta, la porta de la cuina, taula i cadires al centre.)
(PETEY entra per la porta de l'esquerra amb un diari i s'asseu a la taula. Es posa a llegir. La veu de MEG se sent per la finestreta de la cuina.)

MEG. Que ets tu, Petey? *(Pausa.)* Petey, que ets tu? *(Pausa.)*

Petey?

PETEY. Què?

MEG. Que ets tu?

PETEY. Sí, sóc jo.

MEG. Què dius? *(El seu rostre apareix a la finestreta.)* Ja has tornat?

PETEY. Sí.

MEG. Tinc els cereals a punt. *(Desapareix i torna a aparèixer.)*
Aquí els tens. *(S'aixeca i agafa el plat. S'asseu a taula. Posa el diari damunt la taula i comença a menjar.)* Són bons?

PETEY. Molt bons.

MEG. N'estava segura. *(S'asseu a taula.)* Tens el diari?

PETEY. Sí.

MEG. És interessant?

PETEY. No res d'especial.

MEG. Què diu?

PETEY. No gaire.

MEG. Ahir em llegires alguns fragments que no estaven malament.

PETEY. Sí. Bé, aquest encara no l'he acabat.

MEG. M'avisaràs si trobes alguna cosa que valgui la pena?

PETEY. Sí.

(Pausa.)

MEG. Ha estat pesat el treball d'aquest matí?

PETEY. No. Únicament he apilat unes quantes gandules velles.

He netejat una mica.

MEG. Fa bon dia?

PETEY. Molt bo.

(Pausa.)

MEG. No s'ha llevat Stanley encara?

PETEY. No ho sé. Que ho ha fet?

MEG. No ho sé. No l'he vist encara per aquí baix.

PETEY. Bé, aleshores no es deu haver llevat.

MEG. No l'has vist encara per aquí baix?

PETEY. He entrat ara mateix.

MEG. Encara deu estar dormint. *(Mira al seu voltant, s'aixeca, camina cap a l'aparador i agafa un parell de mitjons del calaix, recull llana i una agulla i se'n torna a la taula.)* A quina hora has sortit aquest matí, Petey?

PETEY. A la mateixa hora de sempre.

MEG. Era fosc?

PETEY. No. Hi havia llum.

MEG. *(Començant a sargir.)* Però a vegades, quan surts al matí, és fosc.

PETEY. Això és a l'hivern.

MEG. Ah, a l'hivern.

PETey. Sí, a l'hivern el dia és més curt.

MEG. Vaja. *(Pausa.)* Què llegeixes?

PETey. Algú ha tingut un bebè.

MEG. On, no pot ser! Qui?

PETey. Alguna jove.

MEG. Qui, Petey, qui?

PETey. Em penso que no deus conèixer-la.

MEG. Com es diu?

PETey. Lady Mary Splatt.

MEG. No la conec.

PETey. No.

MEG. Què ha estat?

PETey. *(Llegint detingudament el diari.)* A veure, una nena.

MEG. Un nen, no?

PETey. No.

MEG. Ai, quina llàstima. Jo ho lamentaria. Preferia de bon tros un noi.

PETey. I què passa amb les noies?

MEG. Preferia de bon tros un noi.

(Pausa.)

PETey. M'he acabat els cereals.

MEG. Eren bons?

PETey. Molt bons.

MEG. Doncs encara tinc alguna cosa més per a tu.

PETey. Molt bé.

(MEG s'aixeca, agafa el plat i surt cap a la cuina. Després treu el cap per la finestra i mostra un plat amb una llesca de pa fregit.)

MEG. Aquí tens, Petey.

(PETEY s'aixeca, agafa el plat, el mira i seu a taula. MEG torna.)

MEG. És bo?

PETEY. Encara no ho he tastat.

MEG. De segur que no saps què és.

PETEY. I tant que ho sé.

MEG. Llavors, què és?

PETEY. Pa fregit.

MEG. Doncs tens raó.

(Ell comença a menjar.)

(Ella l'observa com menja.)

PETEY. Molt bo.

MEG. Ho sabia.

PETEY *(Girant-se cap a ella.)* Ah, Meg, dos homes se m'acostaren anit a la platja.

MEG. Dos homes?

PETEY. Sí. Volien saber si podríem allotjar-los un parell de nits.

MEG. Allotjar-los aquí?

PETEY. Sí.

MEG. Quants eren?

PETEY. Dos.

MEG. Què vas dir?

PETEY. Bé, els vaig dir que no ho sabia. De manera que han dit que passarien a preguntar-ho.

MEG. Penses que vindran?

PETEY. Dona, han dit que ho farien.

MEG. Havien sentit parlar de nosaltres, Petey?

PETey. Segurament sí.

MEG. Sí. Segurament sí. Deuen haver sentit que tenim un hostel molt bo. Ho és. Aquest hostel és a la guia.

PETey. Hi és.

MEG. Sé que ho és.

PETey. Podrien presentar-se avui. Pots allotjar-los?

MEG. I tant que sí, tinc aquella cambra tan bonica per a ells.

PETey. Tens alguna cambra enllestida?

MEG. Tinc la cambra de la butaca a punt per als hostes.

PETey. N'estàs segura?

MEG. Sí, no hi ha cap problema si arriben avui.

PETey. Bé.

(Torna els mitjons, etc., de nou al seu lloc al calaix de l'aparador.)

MEG. Pujaré a despertar aquell noi.

PETey. Està a punt d'arribar un espectacle nou al Palace.

MEG. Al moll?

PETey. No. Al Palace, al centre.

MEG. Stanley podria treballar-hi, si el feren al moll.

PETey. És un espectacle seriós.

MEG. Què vols dir?

PETey. Ni ball ni cançons.

MEG. Llavors què fan?

PETey. Només parlen.

(Pausa.)

MEG. Vaja.

PETey. T'agraden les cançons, oi, Meg?

MEG. M'agrada sentir el piano. Solia agradar-me veure com tocava Stanley el piano. És clar que ell no cantava. (*Mirant la porta.*) Vaig a cridar aquell noi.

PETEY. No li has dut encara la tassa de te?

MEG. Sempre li duc la tassa de te. Però d'això ja fa molt de temps.

PETEY. Se l'ha beguda?

MEG. L'he obligat a fer-ho. M'he quedat allà, dreta, fins que ho ha fet. Vaig a cridar-lo. (*Camina cap a la porta.*) Stan! Stanny! (*Escolta.*) Stan! Vaig a buscar-lo si no baixa! Vaig cap a dalt! Comptaré tres! Un! Dos! Tres! Vaig per vostè! (*Surt i se'n va cap a dalt. De seguida crits de STANLEY, rialles enfollides de MEG. PETEY torna el plat a la finestreta de la cuina. Crits. Rialles. PETEY seu a taula. Silenci. Ella torna.*) Ja baixa. (*Ella panteixa i s'arregla els cabells.*) Li he dit que s'afanyés o es quedaria davall taula.

PETEY. Això ha funcionat, veritat?

MEG. Portaré els seus cereals.

(MEG se'n va a la cuina. PETEY llegeix el diari. STANLEY entra. Va sense afaitar, encara du la jaqueta del pijama i porta ulleres. Seu a taula.)

PETEY. Bon dia, Stanley.

STANLEY. Bon dia.

(Silenci. MEG entra amb un bol de cereals i el posa a taula.)

MEG. (*A PETEY.*) De manera que per fi ha baixat, no és cert? Per fi ha baixat a esmorzar. Però, veritat que no es mereix res, Petey? (*STANLEY es mira els cereals.*) Ha dormit bé?

STANLEY. No he pogut dormir gaire.

MEG. No ha dormit gaire? Has sentit això, Petey? Massa cansat per a esmorzar, no és cert? Bé, ara sigui un bon noi i mengi's els cereals. Vinga, vinga.

(Comença a menjar-se'ls.)

STANLEY. Quin temps fa avui?

PETey. Molt bo.

STANLEY. Calorós?

PETey. Home, bufa molt de vent.

STANLEY. Fred?

PETey. No, no, jo no diria tant.

MEG. Com són els cereals, Stan?

PETey. Horribles.

MEG. Els cereals? Aquests cereals tan bons? És un mentider, un veritable mentider. Són energètics. Ho diu aquí. Per a tothom, per als que s'aixequen tard.

PETey. La llet és agra.

MEG. No és cert. Petey s'ha menjat els seus, no és cert, Petey?

PETey. Cert és.

MEG. Ja ho veu que tinc raó.

STANLEY. Està bé, passaré al segon plat.

MEG. No s'ha menjat el primer plat i ja vol començar el segon!

STANLEY. Oloro que hi ha alguna cosa a la cuina.

MEG. Sí, però no penso donar-li-ho.

PETey. Dóna-li-ho.

MEG. *(Seu a la dreta de la taula.)* No ho faré.

(Pausa.)

STANLEY. No hi ha desdejuni. *(Pausa.)* Tota la nit sencera he estat somiant aquest desdejuni.

MEG. Em pensava que havia dit que no havia dormit.

STANLEY. He somiat despert. Tota la nit. I ara ella no em vol donar res de res. Ni tan sols un rosegó que haja quedat per damunt la taula. *(Pausa.)* Bé, ja veig que em tocarà anar-me'n a un d'aquells hotelets elegants de primera línia de platja.

MEG. *(Aixecant-se ràpidament.)* No li donaran un desdejuni millor allà que aquí.

(Surt ella cap a la cuina. STANLEY badalla obrint molt la boca. MEG treu el cap per la finestra, posa un plat damunt el prestatge.)

MEG. Aquí té. Això li agradarà.

(PETEY s'aixeca, recull el plat, el du a taula, el posa davant STANLEY, i seu.)

STANLEY. Què és?

PETEY. Pa fregit.

MEG. *(Entrant.)* Bé, m'hi jugo qualsevol cosa que no sap què és.

STANLEY. Ah, sí que ho sé.

MEG. Què?

STANLEY. Pa fregit.

MEG. Ell ho sabia.

STANLEY. Quina sorpresa més meravellosa.

MEG. No ho esperava això, veritat?

STANLEY. És clar que no, collons.

PETEY. *(Aixecant-se.)* Bé, jo me'n vaig.

MEG. Tornes a la feina?

PETEY. Sí.

MEG. El te! No t'has pres el te!

PETEY. Tant me fa. No tinc temps ara.

MEG. Està fet, a la cuina.

PETEY. No, tant me fa. Fins ara, Stan.

STANLEY. Fins ara. (*PETEY surt per l'esquerra.*) Ai, ai, ai.

MEG. (*A la defensiva.*) Què vol dir?

STANLEY. Vostè és una esposa dolenta.

MEG. No ho sóc. Qui ho diu, això?

STANLEY. Mira que no fer-li un te al seu marit. Espantosa.

MEG. Ell ho sap, que jo no sóc una esposa dolenta.

STANLEY. Mira que donar-li llet agra.

MEG. No era agra.

STANLEY. Quina vergonya.

MEG. No fiqui el nas on no el demanen, per si de cas. (*STANLEY menja.*) No trobarà esposes millors que jo, li ho asseguro. Tinc la casa molt bonica i la tinc molt neta també.

STANLEY. HUUU!

MEG. Sí, molt neta! I ben conegut que és aquest hostel, ben conegut, fins i tot, ben famós que és, entre els forasters.

STANLEY. Forasters? Sap quants forasters ha tingut d'ençà que sóc aquí?

MEG. Digui-m'ho.

STANLEY. Un.

MEG. Qui?

STANLEY. Jo! Jo sóc el seu foraster.

MEG. Vostè és un mentider. Aquesta pensió és a la guia.

STANLEY. De segur que hi és.

MEG. Sé que hi és. (*Aparta el plat amb la mà i agafa el diari.*) És bona?

STANLEY. Què?

MEG. La llesca de pa fregit.

STANLEY. Apetitosa.
MEG. No hauria de dir aquesta paraula.
STANLEY. Quina paraula?
MEG. Aquesta paraula que ha dit.
STANLEY. Quina, apetitosa...?
MEG. No l'ha de dir!
STANLEY. Quin problema hi ha?
MEG. No hauria de dir aquesta paraula a una dona casada.
STANLEY. Està vostè segura?
MEG. Sí.
STANLEY. Vaja, no hi havia caigut.
MEG. Doncs és veritat.
STANLEY. Qui li ho ha dit, això?
MEG. No té importància.
STANLEY. Bé, si no puc dir aquesta paraula a una dona casada
a qui la puc dir?
MEG. Que n'és, de dolent.
STANLEY. I si li poso una mica de te?
MEG. Vol que li posi una mica de te? (*STANLEY llegeix el diari.*)
Digui si us plau.
STANLEY. Si us plau.
MEG. Digui'm abans que ho lamenta.
STANLEY. Abans que ho lamenta.
MEG. No, només ho lamento.
STANLEY. Només ho lamento!
MEG. Mereix una pallissa.
STANLEY. No, per favor!

(Agafa el seu plat i el despenja quan passa. STANLEY protesta tot desfent-se del seu barç. Ella entra a la cuina. Ell es frega els ulls per sota les ulleres i agafa el diari. Ella torna.)

MEG. He dut la tetera.

STANLEY. (*Absent.*) No sé què faria sense vostè.

MEG. No s'ho mereix, per això.

STANLEY. Per què no?

MEG. (*Servint el te amb modèstia aparent.*) Déu meu, i quines coses he de sentir!

STANLEY. Quant de temps fa que el te és a la tetera aquesta?

MEG. És un te molt bo. Molt bo i fort.

STANLEY. Això no és te. És cola!

MEG. No ho és.

STANLEY. Deixi-ho estar. Apetitosa bossa de roba vella.

MEG. No ho sóc! I vostè no té el perquè de dir-me aquestes coses, encara que fossin veritat!

STANLEY. Tampoc té vostè el perquè d'entrar en les cambres dels homes i despertar-los.

MEG. Stanny! No li agrada el te de bon matí, no li agrada el te que li porto a la seva habitació?

STANLEY. No em puc beure aquesta merda. No li ho ha dit mai ningú, que, com a mínim, escalfés la tetera abans?

MEG. És un te molt bo. Molt bo i fort. No hi ha res més a dir.

STANLEY. (*Posant el cap entre les seves mans.*) Oh, Déu, que n'estic, de cansat.

(Silenci. MEG va cap a l'aparador, agafa un drap de la pols i lleva la pols de la sala superficialment, tot mirant-se'l. Camina cap a la taula i li lleva la pols.)

STANLEY. A la taula no, collons.

(Pausa.)